

DIANA GABALDON

EEN ECHO IN DE TIJD

1 Soms zijn ze echt dood

*Wilmington, kolonie van North Carolina
juli 1776*

Het hoofd van de piraat was verdwenen. William hoorde een groepje leeglopers op de kade vlakbij speculeren of hij nog boven zou komen.

‘Nee, die zien we niet meer terug,’ zei een in lompen gehulde man van gemengd bloed hoofdschuddend. ‘Als de alligators hem niet te grazen nemen, doet het water het wel.’

Een woudbewoner verplaatste zijn pruimtabak naar zijn andere wang en spuwde in het water. Hij dacht er anders over.

‘Nee, die staat er nog wel een dagje, misschien wel twee. Die stukjes kraakbeen die je hoofd op je romp houden, die drogen uit in de zon. Wordt keihard. Dat heb ik vaak genoeg gezien met hertenkarkassen.’

William zag mevrouw MacKenzie even naar de haven kijken en snel haar blik weer afwenden. Ze zag bleek, dacht hij, en ging zo staan dat ze de mannen en het bruine water van het hoge tij niet kon zien, hoewel het natuurlijk juist aan dat hoge tij te danken was dat het lijkt dat aan de paal was gebonden niet meer zichtbaar was. De piraat was enkele dagen eerder op de moddervlakte aan de paal gebonden om door verdrinking om het leven te komen en de hardnekkigheid van zijn ontbindende lichaam was op dit moment het gesprek van de dag.

‘Jem!’ riep meneer MacKenzie op scherpe toon en hij schoot langs William heen om zijn zoon te pakken. Het kleine ventje, met hetzelfde rode haar als zijn moeder, was weggelopen om naar de gesprekken van de mannen te luisteren en stond nu gevaarlijk ver over het water gebogen, zich aan een meerpaal vastklappend om de dode piraat te kunnen zien.

Meneer MacKenzie greep de jongen in zijn kraag, trok hem bij het water weg en tilde hem op, hoewel de jongen tegenstribbelde en zich in bochten wrong om de moerasachtige haven toch nog te kunnen zien.

‘Ik wil zien hoe de walligator de piraat opeet, Papa!’

De leeglopers lachten en zelfs MacKenzie lachte mee, hoewel de glimlach op zijn gezicht bevroor toen hij naar zijn vrouw keek. Hij was in één tel bij haar en legde een hand achter haar elleboog.

‘We moesten maar eens gaan,’ zei MacKenzie, zijn zoon wat hoger op zijn schouder hijsend om zijn vrouw, die duidelijk over haar toeren was, beter te kunnen ondersteunen. ‘Luitenant Ransom... lord Ellesmere, bedoel ik,’ corrigeerde hij met een verontschuldiging glimlachje naar William, ‘heeft vast nog andere afspraken.’

Dat was waar, William zou vanavond met zijn vader gaan eten. Zijn vader had echter met hem afgesproken in de taveerne aan de andere kant van de kade, dus hoefde hij niet bang te zijn hem mis te lopen. Dit zei William dan ook en hij verzocht hen nog even te blijven, want hij vond hen aangenaam gezelschap – vooral mevrouw MacKenzie – maar zij glimlachte spijtig, hoewel ze al wel wat meer kleur op haar wangen had, en streelde het hoofdje van de baby in haar armen.

‘Nee, we moeten er echt vandoor.’ Ze keek naar haar zoon, die zich nog steeds op de grond probeerde te worstelen en William zag haar blik nog even naar de haven gaan en naar de kale paal die boven de vloedlijn uitstak. Toen wendde ze re-

soluut haar blik af en keek William aan. ‘De baby wordt zo wakker en dan wil ze eten. Maar ik vond het heel fijn je te leren kennen. Ik wilde dat we langer konden praten.’ Ze zei dit met de grootste oprechtheid en legde even een hand op zijn arm, wat hem vanbinnen een aangenaam gevoel bezorgde.

De leeglopers waren inmiddels begonnen weddenschappen af te sluiten op de terugkeer van de verdronken piraat, hoewel ze zo te zien geen van allen een cent te makken hadden.

‘Twee tegen één dat hij er nog staat wanneer het eb wordt.’

‘Vijf tegen één dat hij er nog staat, maar dat zijn kop weg is. Het kan me niet schelen wat jij over dat kraakbeen beweert, Lem, de laatste keer dat het hoogwater werd hing die kop er nog maar met een draadje aan. De volgende keer is-ie weg, wat ik je brom.’

In de hoop het gesprek te overstemmen, begon William aan een uitgebreid afscheid, waarbij hij zelfs zover ging dat hij met zijn beste hoffelijke manieren mevrouw MacKenzies hand kuste, en zelfs het handje van het babymeisje, waarom iedereen erg moest lachen. Meneer MacKenzie keek hem een beetje bevreemd aan, maar leek er geen aanstoot aan te nemen en schudde hem joviaal de hand, waarna hij het grapje afmaakte door zijn zoon op de grond te zetten en de kleine jongen hem ook een hand te laten geven.

‘Hebt u wel eens iemand gedood?’ informeerde de kleine jongen belangstellend, met een blik op Williams galadegen.

‘Nee, nog niet,’ antwoordde William glimlachend.

‘Mijn grootvader wel meer dan twintig!’

‘Jemmy!’ riepen de beide ouders als uit één mond en de kleine jongen trok zijn schouders hoog op.

‘Nou, dat is toch zo!’

‘Ik weet zeker dat hij een stoutmoedig en bloeddorstig man is, die grootvader van je,’ verzekerde William de kleine jongen ernstig. ‘Zulke mannen heeft de koning hard nodig.’

‘Mijn grootvader zegt dat de koning zijn kont kan kussen,’ antwoordde het jongetje prozaïsch.

‘JEMMY!’

Meneer MacKenzie hield snel een hand voor de mond van zijn openhartige na-zaat.

‘Je weet heel goed dat opa dat niet heeft gezegd!’ zei mevrouw MacKenzie. Het ventje knikte gewillig en zijn vader haalde de dempende hand weg.

‘Nee, maar oma wel.’

‘Tja, dat lijkt me meer voor de hand liggen,’ mompelde meneer MacKenzie, die zijn best deed om niet te lachen. ‘Maar dan zeggen we zulke dingen nog steeds niet tegen soldaten, die werken voor de koning.’

‘O,’ zei Jemmy, die zijn belangstelling alweer begon te verliezen. ‘Wordt het nu weer laagwater?’ vroeg hij hoopvol, zijn nek uittrekkend om iets van de haven te kunnen zien.

‘Nee,’ zei meneer MacKenzie streng. ‘Dat duurt nog uren. Dan lig jij allang in je bed.’

Mevrouw MacKenzie wierp William een verontschuldigd glimlachje toe, met een charmante bloes van schaamte op haar wangen. Het gezin nam haastig afscheid en William wist niet of hij nu boos moest zijn of moest lachen.

‘Hé, Ransom!’

Bij het horen van zijn naam draaide hij zich om en zag Harry Dobson en Colin Osborn staan, twee tweede luitenants uit zijn regiment, die kennelijk onder hun wacht vandaan hadden weten te komen en niet konden wachten om kennis te maken met de vleespotten van Wilmington – zo die er waren.

‘Wie zijn dat?’ Dobson keek het vertrekkende groepje belangstellend na.

‘Meneer en mevrouw MacKenzie. Vrienden van mijn vader.’

‘O, dus ze is getrouwd?’ Dobson zoog zijn wangen naar binnen en bleef de vrouw nakijken. ‘Ach, dat maakt het wat lastiger, maar wat is het leven zonder uitdaging?’

‘Uitdaging?’ William keek zijn kleine vriend nijdig aan. ‘Ik weet niet of het je is opgevallen, maar haar echtgenoot is pakweg drie keer zo groot als jij.’

Osborn liep rood aan van het lachen.

‘En zij is twee keer zo groot! Ze zou je pletten, Dobby.’

‘En hoe kom jij erbij dat ik van plan ben onder te liggen?’ informeerde Dobson vol waardigheid. Osborn schaterde het uit.

‘Hoe kom jij toch aan die obsessie voor reuzinnen?’ vroeg William. Hij keek naar het gezinnetje, dat nu bijna het eind van de straat had bereikt. ‘Die vrouw is bijna net zo groot als ik!’

‘Ja, wrijf het er nog een beetje in.’ Osborn, die langer was dan Dobsons anderhalve meter, maar nog steeds een kop kleiner dan William, deed of hij hem een schop tegen zijn knie wilde geven. William ontweek zijn voet en probeerde Osborn een tik te geven, die wegdook en hem tegen Dobson aan duwde.

‘Heren!’ De dreigende stem van sergeant Cutter bracht hen weer bij de les. Zij mochten dan hoger in rang zijn dan de sergeant, maar geen van hen zou het in zijn hoofd halen hem daarop te wijzen. Het hele bataljon leefde in angst voor sergeant Cutter, die ouder was dan God zelf en ongeveer net zo klein als Dobson, maar in dat kleine lichaam de onversneden furie van een flinke werkende vulkaan herbergde.

‘Sergeant!’ Luitenant William Ransom, graaf van Ellesmere en hoogste officier van dit groepje, rechtte zijn rug en trok zijn kin in zijn foulard. Osborn en Dobson volgden haastig zijn voorbeeld, bevend in hun laarzen.

Cutter liep als een sluipend luipaard voor hen heen en weer. Je kon de zwiepende staart en het likkebaarden bijna zien, dacht William. Het wachten op de aanval was bijna nog erger dan hem daadwerkelijk op je nek krijgen.

‘En waar zijn jullie mannen?’ snauwde Cutter. ‘Héren?’

Osborn en Dobson begonnen meteen allerlei verklaringen te sputteren, maar luitenant Ransom hoefde zich nu eens een keer géén zorgen te maken.

‘Mijn mannen bewaken het paleis van de gouverneur, onder bevel van luitenant Randall-Isaac. Ik heb verlof gekregen, sergeant, om met mijn vader te gaan eten,’ zei hij op respectvolle toon. ‘Van sir Peter.’

De naam van sir Peter Packer had een bijna magische uitwerking en Cutter hield midden in een zin op met vuurspuwen. Enigszins tot Williams verbazing was het echter niet de naam van sir Peter die deze reactie uitlokte.

‘Je vader?’ zei Cutter, zijn ogen tot spleetjes knijpend. ‘Dat is toch lord John Grey?’

‘Eh... ja,’ antwoordde William, op zijn hoede. ‘Kent u... hem?’

Voordat Cutter kon antwoorden, ging de deur van een nabijgelegen taveerne open en kwam Williams vader naar buiten. William glimlachte opgelucht bij deze tijdige verschijning, maar wiste de glimlach snel van zijn gezicht toen de sergeant hem een scherpe blik toewierp.

‘Sta daar niet als een harige aap naar me te grijnzen,’ begon de sergeant op onheilspellende toon, maar hij werd onderbroken door lord John die hem kameeradschappelijk op de schouder sloeg, iets wat de drie jonge luitenants voor geen goud zouden hebben gedaan.

‘Cutter!’ zei lord John, met een warme glimlach. ‘Bij het horen van die lieflijke klanken zei ik bij mezelf: verdorie, als dat sergeant Aloysius Cutter niet is! Er kan geen tweede kerel op deze aardkloot rondlopen die klinkt als een bulldog die een kat heeft ingeslikt en het nog kan navertellen ook.’

‘Aloysius?’ vroeg Dobson geluidloos aan William, maar William kuchte slechts even bij wijze van antwoord en kon ook zijn schouders niet ophalen, want inmiddels had zijn vader zich naar hem omgedraaid.

William,’ zei hij met een hoffelijk knikje. ‘Wat ben je toch uitermate punctueel. Mijn excuses dat ik zo laat ben; ik werd opgehouden.’ Voordat William echter iets kon zeggen of de anderen kon voorstellen, was hij al uitgebreid oude herinneringen aan het ophalen met sergeant Cutter, over die goede oude tijd op de Vlaktes van Abraham met generaal Wolfe.

Dit gaf de drie jonge officieren de kans zich enigszins te ontspannen, wat in Dobsons geval een terugkeer betekende naar hun eerdere onderwerp van gesprek.

‘Zei je nou dat dat schatje met het rode haar een vriendin van je vader is?’ fluisterde hij tegen William. ‘Wil je hem dan eens voor me vragen waar ze logeert?’

‘Idioot,’ siste Osborn. ‘Ze is niet eens mooi! Ze heeft net zo’n lange neus als-als Willie!’

‘Zo hoog heb ik niet eens gekeken,’ zei Dobson grijnzend. ‘Maar haar tieten waren precies op ooghoogte, en *díé*...

‘Stommeling!’

‘Ssst!’ Osborn stampte op Dobsons voet om hem zijn mond te laten houden toen lord John zich weer naar de jonge mannen omdraaide.

‘Wil je me misschien aan je vrienden voorstellen, William?’ vroeg lord John beleefd. Met een hoogrode kleur – hij wist uit ervaring dat zijn vader, ondanks zijn artillerie-ervaringen, een bijzonder scherp gehoor had – voldeed William aan dit verzoek en Osborn en Dobson maakten beiden een buiging, duidelijk onder de indruk. Ze hadden zich niet gerealiseerd wie zijn vader was en William was trots dat zij onder de indruk waren en tegelijkertijd lichtelijk teleurgesteld dat zij lord Johns identiteit nu kenden. Nu zou *vóór* morgenavond het hele bataljon het weten. Niet dat sir Peter het niet wist natuurlijk, maar...

Hij zette de gedachte van zich af toen hij zag dat zijn vader voor hen allebei afscheid stond te nemen en beantwoordde sergeant Cutters groet, snel maar zoals het hoorde, alvorens zich achter zijn vader aan te haasten, Dobby en Osborn aan hun lot overlatend.

‘Ik zag je met meneer en mevrouw MacKenzie staan praten,’ zei lord John nonchalant. ‘Ik neem aan dat het hen goed gaat?’ Hij keek de kade over, maar de MacKenzies waren allang uit het zicht verdwenen.

‘Zo te zien wel,’ zei Willie. Hij vroeg niet waar ze logeerden, maar de indruk die de jonge vrouw op hem had gemaakt, kon hij niet zomaar van zich afzetten. Hij kon niet zeggen of ze nu mooi was of niet, maar vooral haar ogen waren hem opgevallen – prachtig diepblauw met lange kastanjebruine wimpers, hadden ze hem aangekeken met een vleiende intensiteit die hem een warm gevoel had bezorgd. Belachelijk lang, natuurlijk, maar waar was hij nu eigenlijk mee bezig? De

vrouw was getrouwd. Ze had kinderen! En ze had nog rood haar ook!

‘Ken je ze... eh... al lang?’ vroeg hij, denkend aan de schrikbarend perverse politieke ideeën die de familie er kennelijk op na hield.

‘Al een hele tijd, ja. Zij is de dochter van een van mijn oudste vrienden, James Fraser. Misschien herinner je je hem nog wel?’

William fronste zijn wenkbrauwen, maar kon de naam even niet plaatsen. Zijn vader had honderden vrienden, hoe kon hij... .

‘O!’ zei hij. ‘Geen Engelse vriend, bedoel je. Was het niet een meneer Fraser bij wie we op bezoek gingen in de bergen, die keer dat jij zo ziek was van de... van de mazelen?’ Hij kreeg een akelig gevoel bij de herinnering aan de angst die hij destijds had gevoeld. In een waas van verdriet had hij door de bergen getrokken, een maand eerder was zijn moeder overleden. Toen had zijn vader de mazelen gekregen en William was ervan overtuigd geweest dat ook hij zou sterven en hem moederziel alleen zou achterlaten in de wildernis. In zijn hoofd was voor niets anders plek geweest dan voor angst en verdriet en van het bezoek kon hij zich slechts wat verwarde indrukken herinneren. Hij meende zich vaag te herinneren dat meneer Fraser hem mee uit vissen had genomen en aardig voor hem was geweest.

‘Inderdaad,’ zei zijn vader, met een zijdelingse glimlach. ‘Ik ben geroerd, Willie. Ik had gedacht dat je je dat bezoek eerder zou herinneren vanwege je eigen narigheid dan vanwege de mijne.’

‘Nar...’ Opeens schoot hem de herinnering weer te binnen, gevolgd door een vlaag van hitte, die warmer was dan de klamme zomerlucht. ‘Je wordt bedankt! Dat had ik helemaal weten te verdringen en nu begin jij er opeens weer over!’

Zijn vader schoot in de lach geen enkele poging het te verhullen. Sterker nog, hij had het niet meer.

‘Het spijt me, Willie,’ zei hij naar adem happend en met de punt van een zakdoek de tranen uit zijn ogen vegend. ‘Ik kan er niets aan doen, het was het meest... het meest... o, god, ik zal nooit vergeten hoe je eruitzag toen ze je uit die latrine trokken!’

‘Je weet best dat het een óngelukje was,’ zei William stijfjes. De herinnering deed zijn wangen gloeien van schaamte. Wat een geluk dat Frasers dochter er destijds niet bij was geweest om getuige te zijn van zijn vernedering.

‘Ja, natuurlijk. Maar...’ Zijn vader drukte de zakdoek tegen zijn mond en zijn schouders schokten geluidloos.

‘Als je wilt ophouden met dat gehinnik, ga gerust je gang,’ zei William koeltjes. ‘Waar gaan we trouwens in vredesnaam naartoe?’ Ze hadden het eind van de kade bereikt en zijn vader voerde hem – nog steeds snuivend als een postpaard – een rustige, door bomen omzoomde straat in, weg van de taveernes en herbergen bij de haven.

‘We dineren met ene kapitein Richardson,’ zei zijn vader, die zich met zichtbare inspanning wist te bedwingen. Hij schraapte zijn keel, snoot zijn neus en stopte de zakdoek weg. ‘Ten huize van ene meneer Bell.’ Meneer Bells huis was witgepleisterd, keurig en getuigend van rijkdom, zonder opvallend te zijn. Kapitein Richardson wekte eenzelfde indruk, van middelbare leeftijd, keurig verzorgd en goed gekleed, maar zonder opvallend veel stijl en met een gezicht dat je na twee minuten niet meer uit een menigte zou kunnen halen.

De twee juffrouwen Bell maakten veel meer indruk, vooral de jongste, Miriam, met haar honingblonde krullen die onder haar mutsje vandaan gluurden en haar

grote ronde ogen, waarmee ze William tijdens het hele diner bleef aanstaren. Ze zat te ver bij hem vandaan om rechtstreeks met haar te kunnen converseren, maar hij vermoedde dat de taal van hun ogen voldoende was om haar duidelijk te maken dat de belangstelling wederzijds was en dat, als er zich na de maaltijd een gelegenheid zou voordoen voor een wat persoonlijker contact...?

Een glimlach, en een zedig neerslaan van de honingkleurige wimpers, gevolgd door een snelle blik naar een van de verandadeuren die openstond voor frisse lucht. Hij glimlachte terug.

‘Wat denk jij, William?’ zei zijn vader, luid genoeg om aan te geven dat het de tweede keer was dat hij de vraag stelde.

‘O, beslist. Eh... waarover?’ vroeg hij, omdat het tenslotte papa was, en niet zijn commandant. Zijn vader zond hem de blik die betekende dat hij met zijn ogen zou hebben gerold als ze niet in gezelschap waren geweest, maar gaf geduldig antwoord.

‘Meneer Bell vroeg of sir Peter van plan is lang in Wilmington te blijven.’ Meneer Bell, aan lord Johns andere zijde, boog beleefd. Hoewel William meende te zien dat zijn ogen enigszins samenknepen toen hij naar Miriam keek. Misschien kon hij beter morgen terugkomen, dacht hij, wanneer meneer Bell waarschijnlijk op zijn werk was.

‘O. Volgens mij blijven we hier niet lang, sir,’ zei hij beleefd tegen meneer Bell. ‘Ik heb gehoord dat de grootste problemen in het achterland zijn, dus zullen we daar ongetwijfeld naartoe gaan om ze te onderdrukken.’

Meneer Bell leek tevreden, maar vanuit zijn ooghoeken zag William Miriam een schattig pruilmondje trekken vanwege zijn aanstaande vertrek.

‘Mooi, mooi,’ zei Bell joviaal. ‘Onderweg zullen zich ongetwijfeld honderden loyalisten bij u aansluiten.’

‘Ik twijfel er niet aan, sir,’ mompelde William, terwijl hij nog een lepel soep nam. Hij betwijfelde ten zeerste of meneer Bell zich onder hen zou bevinden. Niet echt het marstype, zo te zien. En niet dat ze veel zouden hebben aan de hulp van grote aantallen met schoppen bewapende ongetrainde provincialen, maar dat kon hij moeilijk zeggen.

William, die Miriam probeerde te zien zonder haar recht aan te kijken, ving in plaats daarvan een blik op die werd gewisseld tussen zijn vader en kapitein Richardson en begon zich opeens iets af te vragen. Zijn vader had duidelijk gezegd dat ze met kapitein Richardson zouden dineren, hetgeen betekende dat de ontmoeting met de kapitein dus de bedoeling van de avond was. Waarom?

Toen ving hij een blik op van juffrouw Lillian Bell, die tegenover hem zat, naast zijn vader, en meteen was elke gedachte aan kapitein Richardson verdwenen. Ze had donkere ogen en was langer en slanker dan haar zus, maar een heel knap meisje, zag hij nu opeens.

Maar toen de mannen zich na de maaltijd op de veranda terugtrokken, verbaasde het William niet dat hij aan één kant van de veranda bij kapitein Richardson kwam te zitten, terwijl zijn vader aan de andere kant meneer Bell bezighield met een verhitte discussie over de prijzen van teer. Papa kon met iedereen over alles praten.

‘Ik wil u een voorstel doen, luitenant,’ zei Richardson, nadat de gebruikelijke beleefdheden waren uitgewisseld. ‘Ja, sir?’ zei William beleefd. Zijn nieuwsgierigheid was gewekt. Richardson was een kapitein van de lichte dragonders, maar was op dit moment niet bij zijn regiment, dit alles had hij aan tafel al laten

vallen en ook dat hij gedetacheerd was. Maar waarvoor dan?

‘Ik weet niet hoeveel uw vader u over mijn opdracht heeft verteld?’

‘Niets, sir.’

‘O. Ik ben belast met het verzamelen van inlichtingen in het zuidelijke departement. Let wel, niet dat ik de leiding heb over dergelijke operaties...’ zei de kapitein met een bescheiden glimlachje, ‘... hooguit een klein deel ervan.’

‘Ik... begrijp het reusachtige belang van zulke operaties, sir,’ zei William, zoekend naar een diplomatiek antwoord, ‘maar ikzelf... dat wil zeggen...’

‘Jij hebt geen belangstelling voor spionage. Nee, natuurlijk niet.’ Het was donker op de veranda, maar de ironische toon van de kapitein sprak voor zich. ‘Zo denken de meeste mannen die zichzelf als soldaten beschouwen erover.’

‘Het was niet beledigend bedoeld, sir.’

‘Dat begrijp ik wel. Maar ik wil u ook niet als spion rekruteren – dat is een delicate bezigheid, en bepaald niet van gevaar ontbloom – maar eerder als koerier. En mocht u onderweg in de gelegenheid zijn enig spionagewerk te verrichten... tja, dan zou dat goed uitkomen en bijzonder op prijs worden gesteld.’

William voelde het bloed naar zijn wangen stijgen bij de suggestie dat hij niet opgewassen zou zijn tegen delicate en gevaarlijke opdrachten, maar hield zich in en zei alleen maar: ‘O?’

Het bleek dat de kapitein belangrijke informatie had verzameld omtrent lokale omstandigheden in de Carolina’s en dat hij die nu in handen moest zien te krijgen van de commandant van het noordelijke departement, generaal Howe, die momenteel in Halifax verbleef.

‘Ik stuur vanzelfsprekend meer dan één koerier,’ zei Richardson. ‘Het gaat natuurlijk sneller per schip, maar ik wil minstens één koerier die over land reist, niet alleen voor alle zekerheid, maar ook voor waarnemingen *en route*. Uw vader spreekt lovend over uw kwaliteiten, luitenant...’ Bespeurde hij nu een geamuseerde klank in die gortdroge stem? ‘... en ik heb vernomen dat u veel heeft rondgereisd in North Carolina en Virginia. Dat is een groot voordeel. U zult begrijpen dat ik mijn koerier liever niet in de Dismal Swamp zie verdwijnen.’

‘Haha,’ zei William beleefd, omdat hij begreep dat dit als grapje was bedoeld. Blijkbaar was kapitein Richardson zelf nog nooit in de Great Dismal geweest, William daarentegen wel, en hij kon zich niet voorstellen dat iemand daar uit vrije wil naartoe zou gaan, hooguit voor de jacht.

Ook had hij ernstige twijfels omtrent Richardsons voorstel, maar hoewel hij zichzelf voorhiel dat hij er niet eens over zou piekeren zijn mannen, zijn regiment, in de steek te laten, zag hij toch al een romantisch beeld van zichzelf voor zich, helemaal alleen in de uitgestrekte wildernis, om dwars door stormen en gevaren belangrijke informatie over te brengen.

Belangrijker was echter wat hij aan de andere kant van een dergelijke reis zou aantreffen.

Richardson had deze vraag voorzien en beantwoordde hem al voordat hij hem kon stellen.

‘Eenmaal in het noorden zou u – indien alle partijen daarmee akkoord gaan – zich aan kunnen sluiten bij de staf van generaal Howe.’

Kijk, dacht hij, daar hebben we de appel, en nog een sappige rode ook. Hij was zich ervan bewust dat Richardson bedoelde dat generaal Howe ‘ermee akkoord moest gaan’ en niet William zelf, maar hij had voldoende vertrouwen in zijn eigen talenten en dacht eigenlijk dat hij wel nuttig werk zou kunnen verrichten.

Hij was slechts een paar dagen in North Carolina geweest, maar dat was lang genoeg om een behoorlijk beeld te hebben van de betrekkelijke kansen voor vooruitgang tussen het noordelijk en het zuidelijk departement. Het gehele continentale leger bevond zich samen met Washington in het noorden, de zuidelijke rebelle leek te bestaan uit lastige groepen woudbewoners en geïmproviseerde militielegers – nauwelijks een bedreiging. En wat de relatieve status van sir Peter en generaal Howe als bevelhebbers betreft...

‘Als het kan zou ik graag even over uw aanbod willen nadenken, kapitein,’ zei hij, hopen dat hij niet al te gretig klonk. ‘Mag ik u morgen mijn antwoord geven?’

‘Vanzelfsprekend. Ik neem aan dat u het met uw vader wilt bespreken – doe dat vooral.’

Vervolgens sneed de kapitein bewust een ander onderwerp aan en even later voegden lord John en meneer Bell zich bij hen en werd er over algemene dingen gesproken.

William lette nauwelijks op wat er werd gezegd en had meer aandacht voor de twee slanke witte figuurtjes die als geesten tussen de struiken aan de andere kant van de tuin zichtbaar waren. Twee met witte mutsjes getooide hoofden kwamen bij elkaar en gingen weer uiteen. Af en toe keerde één zich ogenschijnlijk peinzend in de richting van de veranda.

‘En dat land wordt verloot,’ zei zijn vader, hoofdschuddend.

‘Huh?’

‘Laat maar.’ Zijn vader glimlachte en wendde zich tot kapitein Richardson, die zojuist een opmerking over het weer had gemaakt.

De tuin werd verlicht door vuurvliegjes, die als groene vonkjes tussen de vochtige, welige begroeiing zweefden. Hij was blij weer vuurvliegjes te zien, hij had ze gemist, in Engeland, net als die eigenaardige zachte zuidelijke lucht, die zijn kleren aan zijn lichaam deed plakken en het bloed in zijn vingertoppen deed tintelen. Overall om hen heen tsjirpten krekels en heel even leek hun lied al het andere te overstemmen, behalve zijn eigen hartslag.

‘De koffie staat klaar, heren.’ De zachte stem van Bells slaaf drong door tot zijn onrustige bloed en hij liep samen met de andere mannen naar binnen, zonder de tuin nog meer dan een blik waardig te keuren. De witte figuurtjes waren verdwenen, maar er hing iets van belofte in de zachte, warme lucht.

Een uur later wandelde hij terug naar zijn kwartier, met een hoofd vol plezierige gedachten. Zijn vader liep zwijgend naast hem.

Aan het eind van de avond had juffrouw Lillian Bell hem te midden van de vuurvliegjes een kus gegeven, kuis en vluchtig, maar op de lippen, en nu leek de zware zomerlucht naar koffie en rijpe aardbeien te smaken, ondanks de doordringende bedompte stank van de haven.

‘Kapitein Richardson heeft me verteld van het voorstel dat hij je heeft gedaan,’ zei lord John achteloos. ‘Voel je er iets voor?’

‘Ik weet het niet,’ antwoordde William, al even achteloos. ‘Ik zou mijn mannen natuurlijk missen, maar...’ Juffrouw Bell had hem op de thee gevraagd, later deze week.

‘Weinig vastigheid in het leven van een militair,’ zei zijn vader, hoofdschuddend. ‘Ik heb je gewaarschuwd.’

William bromde instemmend, maar luisterde niet echt.

‘Een mooie kans om hogerop te komen,’ zei zijn vader, waarna hij er noncha-

lant aan toevoegde: 'hoewel de opdracht natuurlijk niet geheel van gevaren ontbloeit is.'

'Wat?' antwoordde William smalend, toen hij dit hoorde. 'Van Wilmington naar Philadelphia rijden? Er loopt nota bene een weg naartoe, bijna helemaal tot het eind!'

'Met flink wat continentalen erop,' zei lord John. 'Generaal Washingtons hele leger ligt aan deze kant van Philadelphia, als ik de berichten moet geloven.'

William haalde zijn schouders op.

'Richardson zei dat hij mij ervoor vroeg omdat ik het gebied ken. Ik kom er ook wel zonder gebruik te maken van de wegen.'

'Weet je dat zeker? Je bent al bijna vier jaar niet in Virginia geweest.'

De dubieuze klank in zijn stem ergerde William.

'Denk je dat ik niet in staat ben de weg te vinden?'

'Nee, helemaal niet,' zei zijn vader, nog steeds met enige twijfel in zijn stem. 'Maar er zijn behoorlijk wat risico's aan verbonden, ik zou niet willen dat je eraan begon zonder er eerst goed over na te denken.'

'Welnu, ik heb nagedacht,' zei William, gepikeerd. 'Ik doe het.'

Lord John liep nog even zwijgen verder en knikte toen, met tegenzin.

'Het is jouw beslissing, Willie,' zei hij zacht. 'Persoonlijk zou ik echter wel blij zijn als je heel goed uitkijkt wat je doet.'

Williams ergernis verdween als sneeuw voor de zon.

'Natuurlijk doe ik dat,' zei hij nors. Ze liepen verder onder het donkere bladerdak van olmen en vlierbomen, zonder te spreken, zo dicht bij elkaar dat hun schouders elkaar af en toe even raakten.

Bij de herberg aangekomen, wenste William lord John een goede nacht, maar keerde vervolgens niet meteen terug naar zijn eigen logeeraadres. In plaats daarvan wandelde hij wat over de kade, rusteloos, nog niet klaar om naar bed te gaan.

Het tij was gekeerd en had zich teruggetrokken, zag hij, de stank van dode vissen en rottend zeewier was sterker, hoewel de moddervlaktes nog steeds bedekt werden door een gladde laag water, dat er in het licht van een wassende maan doodstil bij lag.

Het duurde even voordat hij de paal had gelokaliseerd. Even dacht hij dat hij weg was, maar nee, daar stond hij, een dun donker streepje tegen de glinstering van het water. Leeg.

De paal stond niet langer rechtop, maar helemaal scheef, alsof hij op het punt stond om te vallen, en er hing een dunne lus van touw aan, die als een strop op het water dreef. William was zich bewust van een vervelend gevoel in zijn buik, het getijde alleen kon onmogelijk het hele lichaam hebben meegevoerd. Sommigen beweerden dat hier krokodillen of alligators zaten, hoewel hij die zelf nog nooit had gezien. Hij keek onwillekeurig naar beneden, alsof een van die reptielen opeens voor zijn voeten uit het water kon opduiken. Het was nog steeds warm, maar hij voelde toch een rilling over zijn rug lopen.

Hij zette het gevoel van zich af en zette koers naar zijn kamer. Hij zou nog wel een dag of twee hebben voordat hij weg moest, dacht hij, en vroeg zich af of hij de blauwogige mevrouw MacKenzie voor zijn vertrek nog een keer zou zien.

Lord John bleef nog even op de veranda van de herberg staan en zag zijn zoon verdwijnen in de schaduwen van de bomen. Hij had zijn bedenkingen, hij had liever gezien dat het allemaal wat minder snel was gegaan, maar hij had wel degelijk ver-